

ดาวซังเดือน

...หากคืนนี้ มีดาวอยู่ล้านดวง
 ฉันขอได้ไหมสักดวงหนึ่ง ช่วยฟังฉันที
 เพราะว่าคืนนี้ ฉันมีเรื่องร้อนใจ
 อยากอธิษฐานและขอดวงดาวให้
 ช่วยฉันสักที
 เนื่องจากตอนนี้ ฉันรู้สึกจิตใจมันอ่อนไหว
 อยากจะรู้ว่าเขาเป็นยังไง จากคำพูดวันนี้
 เพราะฉันเพิ่งบอก....รักไป
 และเขาก็รับฟังทุกอย่าง ทุกถ้อยคำ
 เหมือนความฝัน แต่ฉันเองก็ไม่อาจแน่ใจ
 พรุ่งนี้เรื่องของเราจะสุข หรือแสนเศร้า
 จึงวอนขอดาวให้ช่วยบอก...

เสียงเพลง “ดาว” ของคริสตินดังคลอไปกับจังหวะกีตาร์โปร่งอย่างไพเราะอยู่
 หน้าห้องเรียน ม.5/4 กลางวันอากาศร้อนอบอ้าว แต่นักเรียนทั้งชั้น 3 กลับเย็นลงได้

ทันที แกมเคลิ้มกันเป็นแถว เพราะเสียงร้องนี้ไม่ใช่ใครอื่นนอกจากหนุ่มหล่อขวัญใจสาว ๆ

เด็กหนุ่มมัธยมปลายในชุดนักเรียนเรียบร้อย ผิวขาวเนียนจนแทบตา คิ้วดกเข้มติดกับใบหน้าอ่อนโยนราวกับพระเอกซีรีส์เกาหลี แต่หนุ่มนี้...สูงใหญ่ แข็งแรงล่ำ บึกแบบนักฟุตบอล! เขาชื่อ “กอล์ฟ” หรือเต็มๆ บนอกเสื้อคือ “ศุภรักษ์ สมบูรณ์ พาดิษฐ์” หนุ่มหล่อเบอร์สองของโรงเรียน ที่สาว ๆ พร้อมใจกันเรียกด้วยเสียงแหลมๆ ว่า “โอปป้า~”

เขานั่งอยู่กับเพื่อนอีกห้าคนที่มานั่งหินอ่อนริมระเบียงทางเดินชั้น 3 ของอาคารเรียนห้าชั้น ราวกับเป็นเวทีคอนเสิร์ตಯ่ม ๆ พร้อมพ่นเสน่ห์ใส่เป้าหมายสำคัญ—สาว ๆ ห้อง ม.5/4 โดยเฉพาะคนหนึ่ง...

เที่ยงวันเปิดเทอมแรกของปี บรรยากาศเต็มไปด้วยความคึกคัก เสียงพูดคุย เสียงหัวเราะ เสียงฝีเท้าวิ่ง่วน และเสียงกระซิบกระซาบหน้าห้องเรียนเริ่มดังขึ้น

“แก ๆ ดูดิ! เปิดเรียนวันแรก กอล์ฟก็มาเลยจ้ะ~”

“ฉันก็นึกว่าเพื่อนกอล์ฟจะจีบตรีเสียอีกนะ”

“สองคนนั้นเป็นเพื่อนกันปะ จะไปจีบผู้หญิงคนเดียวกันได้ไง ถึงจะเหมาะสมแค่ไหนก็เถอะ”

“เดี๋ยวก็นั่งคุยกับดาวใจ~ ดูทรงแล้วโอปป้าเราคงรอให้พี่เชลล์เรียนจบก่อนนั่นแหละ คงชอบตรีจริงๆ ถึงรอมาทั้งปีเนี่ย!”

สาว ๆ ที่เกาะราวระเบียงอยู่ตามห้องต่างๆ ก็คุยกันเจี๊ยวจ๊าวไม่หยุด แต่เจ้าตัวคนถูกเฝ้าทกลับไม่ได้ใส่ใจเลยแม้แต่นิด สายตาเขาจับจ้องแค่ห้องเดียว ห้อง 5/4 นั่นแหละ

แม้จะเป็นเดือนอันดับ 2 ของโรงเรียน แต่ก็ไม่ใช่ใครก็ได้ที่เข้าถึงใจเขา เพราะตลอดทั้งปีที่ผ่านมา เขาแอบชอบผู้หญิงคนหนึ่งอยู่เจี๊ยบๆ ตั้งแต่ ม.4 แต่ด้วยเหตุผลหลายอย่าง โดยเฉพาะพวกพี่นักเลงปีเก่าที่หึงสาวคนนี้เหมือนทองคำแท่ง ทำให้เขาต้องรอ... และรอ... จนวันนี้ วันที่โรงเรียนเปิดอีกครั้ง วันที่พวกพี่แกจบไปหมดแล้ว!

วันนี้ เขาไม่อยากรอกอีกแล้ว...

เสียงกีตาร์ที่ตีดีไปอย่างรื่นเริง เหมือนจะบอกว่า "นี่แหละ! วันของกู!" เพลง "ดาว" ที่เขาเลือกมาก็ไม่ใช่เพราะแค่เพราะยุค 90 ฮิต แต่มันคือเพลงที่เขาอยากมอบให้ "ดาว" ดวงนั้นของเขา

และกีโซ... เขาตั้งใจจะจีบแบบเปิดเผย!

ไม่ต้องการให้ใครจับเขาไปโยกกับคนนั้นคนนี้อีก ไม่อยากให้ชาวล้อปั่นหัวใคร โดยเฉพาะคนที่เขาแอบชอบ ถ้าเธอเข้าใจผิดว่าเขามีใจให้คนอื่นขึ้นมาละก็... แย่นะ!

แต่ใครจะไปรู้ล่ะว่า...

การเปิดตัวสุดยิ่งใหญ่ด้วยเพลงหวานบนระเบียง

จะกลายเป็นมุกเสี่ยวชวนชนลูกในสายตาเธอ...

โซ... เสี่ยวจนรับไม่ได้!

สำหรับสาวมันอย่างเธอแล้ว "การจีบด้วยการร้องเพลงโซรหน้าห้องในวันเปิดตัว = ความพังขั้นสุด"

และในขณะที่เสียงเพลงค่อยๆ จางลง ท่ามกลางแสงแดดฤดูร้อนที่ร้อนจนแสบผิว เสียงหนึ่งก็ลอยมาเบาๆ จากกลุ่มเพื่อน...

"กอล์ฟ... มึงพลาดแล้ว!"

กลุ่มนักเรียนชายหกคนตั้งวงอยู่ริมระเบียงหินอ่อน คนถือกีตาร์นั่งอยู่ตรงกลางเป็นหนุ่มหน้าหวาน คิ้วเข้ม ผิวขาวเนียนติดกับหุ่นนักกีฬา เขาชื่อ "กอล์ฟ" โปปป้าเบอร์ 2 ของโรงเรียน ที่วันนี้ตั้งใจจะเปิดตัวแบบบ๊ิกแบ้ม... และเป้าหมายของเขาก็อยู่ในห้อง 5/4 นี่เอง

แล้วเธอก็ปรากฏตัว...

ยังไม่ทันจะจบเพลง เสียงฝีเท้าเบาๆ แต่แรงรีบก็ดังแทรกขึ้น พร้อมกับร่างระหงอ่อนแอ่นที่โผล่พรวดออกมาจากประตูหน้าต่างเรียน

ทุกสายตาที่ระเบียงเหมือนถูกสั่งให้หันขวับไปทางเดียวกัน

เหมือนจากสโลว์โมชั่นในละครทีวี

ลมไม่มี...แต่ผมเธอก็สะบัด

เสียงไม่มี...แต่ใจคนดูดังตุบตุบ

เด็กสาวในชุดนักเรียนสีขาวสะอาด หน้าอกปักชื่อ “ตรีรัตน์า พรหมณี”
ดวงตากลมไวดาวระยับเหมือนเก็บหมู่ดาวเอาไว้ทั้งกาแล็กซี คิ้วได้รูปหางโค้งละมุน
ผิวขาวอมชมพูดูบอบบางจนอยากเอามือไปแตะเบาๆ ยิ่งเปื้อยที่ถักไว้แล้วรวบเป็นหาง
ม้า ยิ่งขับความหวานจนบรรยากาศเหมือนน้ำตาลตกพื้น

ตรีรัตน์า ดาวอันดับ 1 ของโรงเรียน เดินเร็วๆ ตรงไปยังกลุ่มนักเรียนประสาน
เสียงโดยไม่ลังเล

...แต่ใครจะรู้ว่าในใจเธอกำลังเดือดเหมือนหม้อต้ม!

“อ๊วย! บ้าบอที่สุด! เพิ่งเปิดเทอมวันแรก ยังไม่ทันได้วางกระเป๋าก็โดนได้
บาปจากมุกเสียระดับชาติซะแล้วเหอเนี่ย!”

แม้จะเดินสวย สง่า แต่ข้างในคือคนที่ลั่นหายใจไปครึ่งหลอด

เธอเดินตรงไปยังกอล์ฟที่นั่งติดกีตาร์ร่าวกับซูปเปอร์สตาร์ และก่อนที่
เสียงเพลงจะไหลต่อ...

เรียวมืองามของตรีคิดว่าคอกีตาร์ไว้นั่นจนเสียงสะดุด

ทั้งกลุ่มชะงัก

ทั้งระเบียงเงียบกริบ

แม้แต่ลมยังหยุดพัด

สายตาทุกคู่ตื่นตะลึงกับระยะประชิดระหว่างเดือนและดาว

แต่สิ่งที่เกิดขึ้นต่อมา...กลับสะเทือนทั้งโรงเรียน!

กีตาร์ตัวนั้นถูกเหวี่ยงอย่างไม่ปี่มิขลุ่ย

หลุดจากมือเจ้าของลอยละลิวดังลงไปยังพื้นถนนเบื้องล่าง

เสียง “โครม!” ดังสะเทือนใจคนรักเครื่องดนตรี นักเรียนที่เดินอยู่ใกล้ๆ วิ่ง
หนีกระเจิงราวกับมีระเบิดลง คนทั้งตึกชะงักหน้าลงมาดู

เศษไม้กระเจา

เสียงฮือฮาดังขึ้นทันที

โชคดีที่ตอนนั้นครูยังไม่กลับจากห้องพักครู

โชคดีอีกต่อที่ไม่มีใครหัวแตก

แต่คนที่โชคดีที่สุดน่าจะเป็นกอล์ฟ...ที่ไม่โดนตรีเหวี่ยงตามกีตาร์ไปด้วย!

นักเรียนหญิง 5/4 พวกกันคิ้วขมวด หันมองตรีรัตนอย่างระทึก ส่วนเธอยืนนิ่ง สูดหายใจลึกหลายรอบ รวบรวมสติให้พอเหลือพูด

และในที่สุด...เธอก็เอ่ยเสียงหวานชวนหลง ที่ดันสวนกับสายตาคาตโทษแบบสุดๆ “ใครก็ตามที่คิดจะจีบตรี...ขอเรื่องเดียวเลยคะ อย่าใช้มุกนี้อีก! กีตาร์ตัวนั้นคงไม่ว่าอะไรใช่ไหม?”

น้ำเสียงหวานเหมือนนางฟ้ากระซิบ แต่แววตาแรงกว่าไม้หน้าสาม รอยยิ้มก็มา...ฝันๆ แบบนางเอกละครเชือดเฉือน

หนุ่มๆ หกคนหน้าชาไปทั้งแถบ แต่กลับเผลอตอบพร้อมกันอย่างโง่งมว่า...

“ไม่ว่าครับ...”

...เสียงหวานของเธอทำให้ลืมเหตุการณ์เดี๋ยวนี้ออกเมื่อครู่ลงได้เสียวินาที

เพราะในโรงเรียนนี้ มีผู้หญิงเพียงไม่กี่คนหรอก ที่ฟังกีตาร์ทั้งตัวแล้วแค้มหวาน ก็ทำให้คนทั้งโรงเรียนให้อภัยได้ในทันที

หนึ่งในนั้นคือ ตรีรัตน พรหมณี

อีกคนคือ...“ปลายนาภา อนันตชีวา” ดาวห้อง 5/1 คู่แข่งตลอดกาลในเรื่องความสวย เธอเดินออกมาหน้าห้องทันทีที่ได้ยินเสียงกีตาร์ลงพื้น พร้อมแววตาคมกริบ จับจ้องมาที่ต้นเหตุอย่างพิจารณา

สองสาวงามของโรงเรียน ความสวยสู้กันไม่แพ้กัน มีเพียงอย่างเดียวที่เด็กชายในโรงเรียนให้คะแนนต่างกัน...

นั่นคือ...

“ตรีณมนำ”

...เฮ้อ เด็กผู้ชายพวกนี้ บางทีก็โง่ส์ผิดจุดจริงๆ นะ!

หลังพูดประโยคสังตายนี้นั้นไป ตรีรัตน์ พรหมณี ก็เริ่มริมฝีปากแน่น ถอนหายใจเอือกใหญ่แบบพ่นไอร้อนออกมาจากรูจมูก เดินสับดับ้าออกไปจากวงล้อมสายตาด้วยท่าทางของคนที่ยังเต็มกลิ่น

“โอ๊ย! อะอะไรจะรุ่นตั้งแต่วันแรก! นี่เปิดเทอมหรือเปิดศึก... ทำไมต้องมาวัดดวงกันกลางวันแสบๆ ด้วยไอก็ตาร์เนี่ย!” ตรีก้าวจับๆ ตรงดิ่งไปห้องน้ำ ในหัวปั่นป่วนไปหมด ทั้งอาย ทั้งขุ่น ทั้งหงุดหงิด รู้สึกเหมือนแบกพายุฤดูร้อนติดตัวมาเอง

ระหว่างเดินผ่านหน้าห้อง 5/1

สายตาเธอก็สบกับใครบางคนที่ยืนกอดอกอยู่ตรงประตูห้อง

ดวงตาเรียวเฉียบแบบหมวยจำกำลังจับจ้องมาด้วยแววตา...ไม่ใช่รัก ไม่ใช่เมตตา “ปลายนาภา อนันตชีวา...เองจะ เอาแล้วสิ”

ปลายนาภา ยืนกอดอกอย่างมั่น มุมปากยกน้อยๆ แบบไม่สนใจโลก ในใจกลับลุกเป็นไฟ

“ตรีรัตน์...แค่เปิดเทอมก็ต้องสร้างชีนแล้วหรือ? ขาดความสนใจไปนานสินะ!”

แม้เธอจะสยจัดไม่แพ้กัน แต่การได้อยู่เบอร์สอง มันก็คาใจอยู่ลึกๆ มาตลอด เธอไม่ชอบหน้าตรีรัตน์...ไม่ใช่แค่เพราะความสวຍ แต่เพราะตริเหมือนแม่เหล็กดึงดูดทุกสายตาแบบไม่ต้องพยายาม เวลาปลายนาภาจใจเดินผ่านใคร ก็ยังมีคนถามหา “ตริอยู่ไหน” เสมอ!

และวันนี้ เธอก็ต้องมายืนดูจาก “นางเอกเหวี่ยงกีตาร์กลางโรงเรียน” ด้วยความหงุดหงิดสุดขีด “เวอร์ค่นังดาวโรงเรียน โกรธอะไรนักหนา ถึงขั้นปาเครื่องดนตรีลงไปทั้งตัว แพนเก่ามาแอบดูหรือ หรือโดนปฎิเสธไม่ให้เป็นนางฟ้าแห่งชาติ!”

ดวงตาเรียวเฉียบเหลือบมองหางตา ส่งแรงหม่นไล่ทะลุอากาศ ก่อนจะสปรอออกมาเสียงดังพอให้คนที่เดินผ่านได้ยิน

“เซอะ!”

ตริจะงักทันทีที่ได้ยิน หันขวับกลับไปมองต้นเสียง ริมฝีปากอึมกย้มบางๆ ก่อนจะยักคิ้วหนึ่งข้างขึ้นอย่างมีชั้นเชิง สายตาของเธอส่งข้อความชัดเจนว่า...

"อยากแข่งหรือ? มาสิจะพี่พร้อมเสมอ"

จากนั้นเธอก็หมุนตัวกลับ เดินต่อไปเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น แต่ในใจกลับยิ่งลุกเป็นไฟร้อนยิ่งกว่าตอนเหวี่ยงกีตาร์เมื่อกี้

ปลายนาภาเห็นแบบนั้นแล้วถึงกับอยากปรีเข้าไปบอก แต่ต้องกลืนใจไว้ เพราะตรงหน้าชั้นมีคนยืนมุงกันเต็มไปหมด และเธอยังมีภาพลักษณ์ "ดาว 5/1 ผู้สวยสง่า" ที่ต้องรักษา

"ได้...วันนี้ปล่อยไปก่อน"

แต่ถ้ามีโอกาสเมื่อไหร่ ยัยนี้จะได้รู้ว่าดาวไม่ได้มีดวงเดียวในจักรวาล!"

ยามเย็นหลังเลิกเรียน แสงแดดยามเย็นอ่อนลงเป็นสีแสดจาง สาดแสงบางเบา ใ้บรรยากาศในโรงเรียนดูเย็นตาสบายใจ รอบสนามฟุตบอลมีสแตนดี่เชียร์ทั้ง 5 สีตั้งเรียงราย นักเรียนยังคงคึกคัก แยกย้ายกันอยู่เป็นกลุ่มๆ บ้างซ่อมเชียร์ตามสีของตัวเอง บ้างนั่งเล่นใต้ต้นไม้รอผู้ปกครองมารับ

แต่ถึงจะดูเหมือนต่างคนต่างกิจกรรม แท้จริงแล้วหลายคนกลับมีเป้าหมายเดียวกัน โดยเฉพาะบรรดาสาวๆ ที่กำลังรอใครบางคน

บางคนซ่อมเชียร์ไป มือถือก็แอบถ่ายเตรียมไว้พร้อม

บางคนจ้องประตูห้องพักนักกีฬาอย่างกับกำลังเฝ้าชุมสมบัติ

บางคนถึงกับพกกระจกแต่งหน้า หวีผมรอ ก่อนที่เทพบุตรจะโผล่หัว

ทุกสายตาต่างจับจ้องมาที่ทางเดินข้างสนาม...

และแล้ว ศุภรัักษ์กับนักกีฬานายหนึ่งก็ปรากฏตัว เดินออกมาสู่สายตาของนักเรียนนับพันที่ล้อมอยู่รอบสนาม

"กรี๊ดดดดด! พี่รัตน์!! อ้ายยย พี่รัตน์~!!"

"โอปป้าา~ พี่กอล์ฟ!! โอปป้าาา!!"

เสียงกรี๊ดที่เก็บไว้ไม่อยู่ระเบิดขึ้นจากสแตนดี่เชียร์ทั้ง 5 สี แทบจะพร้อมกันทันทีเมื่อเห็นคนที่รอคอย

“รัตนะ สิงหสงคราม” เดือนอันดับหนึ่งของโรงเรียน และกัปตันทีมฟุตบอลสุดฮอต คือชื่อที่ถูกพูดถึงไม่ขาดสาย ฉายาประจำตัวมีเป็นขบวน แต่ชื่อที่สาว ๆ พร้อมใจกันเรียกคือ...

“พ่อเทพบุตร”

ทุกคนรู้ว่าโอกาสจะได้เห็นเขาโฉมมาให้เห็นกับตานั้นหาได้ยากเย็นสุด ๆ เพราะในวันปกติ รัตนะชอบเก็บตัวเงียบ ไม่สูงส่งกับใคร ไม่มีโซเซี่ยล ไม่มีเฟส ไม่มีไอจี นักเรียนคนอื่นหาตัวไม่เคยเจอ แต่พอถึงเวลาซ้อมฟุตบอลเมื่อไหร่—เขาจะต้องโฉมมาแน่นอน

และนั่นแหละ คือช่วงเวลาที่พวกสาว ๆ ทั้งห้าสีต่างพากันตั้งหน้าตั้งตารอสาว ๆ เกือบทั้งสนามแทบลุกฮือ เพราะรัตนะไม่ได้แค่หน้าหล่อเหลา ท่าทางนิ่งขรึม หรือรูปร่างดีธรรมดา ขาหุ่นแน่นชนิดที่ทำให้ศุภรักษ์ยังต้องหลบให้!

บางคนถึงกับเปรียบเทียบเขาว่าเป็นเวอร์ชันโรงเรียนของ คริสเตียโน โรนัลโด! แถมไม่รู้เป็นเพราะโชคชะตาหรือพรหมลิขิต รัตนะมักจะแพ้ไปยิ่งฉูดทุกครั้งที่ตอนจับฉลากซ้อมทีม และผลก็คือ...

เขาต้องถอดเสื้อเกือบทุกครั้ง!!

“กรี๊ดดดดดดดดดดดดดดด!!! พี่รัตน์!! แน่นมากกกก!!!”

“โอ้ยยยยยย คุณล้ำหน้าท้องสี! ซิกแพกของจริง!”

เสียงฮือฮาแทบจะกลบเสียงนกเสียงลมยามเย็น

สาว ๆ หายเหนื่อยจากการรอมมาทั้งวันในพริบตาเดียว

และนี่แหละ... จุดประสงค์ที่แท้จริงของสาว ๆ ทั้งหลาย ที่ยังไม่ยอมกลับบ้านสักที

ใช่แล้ว งานดิระดับเทพ แบบนี้ มีให้เห็นแค่ไม่กี่ครั้งในแต่ละสัปดาห์ พวกเธอตั้งหน้าตั้งตารอทั้งวันก็เพื่อช่วงเวลานี้...

ช่วงเวลาที่ได้เห็นเขา **รัตนะ สิงหสงคราม** ไม่ใช่แค่ความหล่อเหลาอย่างเดียว แต่ท่าทางนิ่งขรึมแบบมีเสน่ห์ และร่างสูงสมาร์ทก็พาให้จินตนาการล่องลอยหลายคนถึงกับบอกว่า แค่นี้ได้เห็นเขานี่...คือนี่ก็นอนหลับฝันดีไปทั้งคืนแล้ว

ในสายตาสาวๆ ทั้งทั้งโรงเรียน รัตน์ะคือคนเดียวที่ "คู่ควร" กับอีกหนึ่งคนที่
สวยส่งาไม่แพ้กัน **ตรีรัตนา**

หนึ่งคือเทพบุตรบนสนามหญ้า

อีกหนึ่งคือนางฟ้าแห่งห้องเรียน

ทั้งคู่เหมือนถูกสวรรค์ออกแบบมาให้กันและกัน

และแม้จะยังไม่มีใครเห็นพวกเขาเดินเคียงข้างกันจริงๆ สักที... แต่ในใจก็ยัง
แอบหวังว่าสักวันหนึ่ง ฟ้าจะพาให้พวกเขาโคจรมาพบกันเสียที

ยามเย็นยังคงดำเนินต่อไปตามปกตินอกจากฟุตบอล ก็ยังมีกีฬา
หลากหลายชนิดที่กำลังช้อมกันอยู่ทั่วบริเวณโรงเรียน แต่สำหรับพวกสาวๆ ที่นั่งอยู่
ตรงริมสนาม พวกเธอแทบไม่ได้สนใจกีฬาประเภทไหนเลย เพราะสายตาและหัวใจ
ของทุกคน... จับจ้องอยู่ที่เขาเพียงคนเดียว

ขณะที่รัตน์ะกำลังวิ่งวนอยู่กลางสนาม ทบทวนแผนการซ้อมในหัวไปด้วย
เสียงหนึ่งที่ไม่ควรจะได้ยินกลับดังแทรกเข้ามา เสียงนั้นไม่ใช่เสียงนกหวีด ไม่ใช่เสียง
กองเชียร์...

แต่เป็นเสียงกีตาร์โปร่ง ที่ไม่รู้ว่ามีใครเล่นมันขึ้นมากลางสนามบอล!

"ใครเม่ง...เล่นกีตาร์ข้างสนามบอลวะ!"

รัตน์ะสบถขึ้นอย่างหงุดหงิด เสียงนั้นทำให้หัวใจเขากระตุกดูบ ความเครียด
ตึ้นขึ้นมาทันที

เขาชะงักเพียงครู่เดียว ก่อนจะรีบเร่งฝีเท้าวิ่งไปทั่วสนาม สายตากวาดไล่
ตามขอบสนามค่อนข้างรวดเร็ว

ในฐานะกัปตันทีม ความสามารถในการสังเกตของเขานั้นเฉียบไวกว่าใคร
เขาสแกนจากสแตนด์สี่เหลี่ยม ไล่ไปเขียว แสด ชมพู...และแล้ว สายตาก็กวาดหยุด
ที่สแตนด์สุดท้าย **สีฟ้า**

ตรงนั้น...

มีนักเรียนชายคนหนึ่งนั่งดีดกีตาร์โปร่งอยู่จริงๆ หน้าตาดีเอาเรื่อง กำลังเล่นเพลงหวานๆ จิบใครบางคนอยู่ และคนที่เขากำลังนั่งอยู่ข้างๆ นั้นก็คือ...

“...ยัยปลายอีกแล้วหรอ...”

คำรำพึงในใจของรัตนะเต็มไปด้วยความหงุดหงิดปนกังวล ไม่ใช่แค่เพราะเสียงกีตาร์รบกวนสมาธิของทีม แต่เพราะเจ้าของชื่อ “ปลายนา” คนนั้น...เป็นคนที่เขาพยายามไม่สบตา ไม่เข้าใกล้

และไม่อยากให้ใครมาเล่นอะไรใกล้ๆ แบบนี้เลย...

ส่วนสาวหมวยหน้าจิ้มลิ้มยิ้มน้อยๆ อย่างอดกลั้นไว้อยู่ แต่แววตาเปลี่ยนแปลงชัดเจนถึงความพอใจ ในจังหวะที่เธอกำลังซ้อมปอมปอมเชียร์อยู่หน้าสแตนด์สีฟ้า เธอกลับกลายเป็นจุดสนใจขึ้นมาในพริบตา

เพราะเสียงกีตาร์โปร่งที่ตั้งขึ้นเบาๆ จากข้างสนาม และคนที่กำลังเล่น...ก็มองมาทางเธอไม่ว่างตา

ปลายนาไม่ใช่คนที่จะยิ้มพริ้มเพราให้ใครง่ายๆ แต่ตอนนี้มุมปากของเธอก็ยกขึ้นอย่างห้ามไม่อยู่ เพราะความรู้สึกว่า “ตัวเองมีค่า” มันหอมหวานยิ่งกว่าดอกไม้ช่อไหนๆ และไม่มีอะไรทำให้ผู้หญิงคนหนึ่งหัวใจพองโตได้เท่ากับการที่มีใครสักคน...มองเธอเหมือนเป็นคนเดียวทั้งสนาม

เสียงกรีดที่เคยแข็งแรงแเติมสแตนด์พลันเจียบลงในฉับพลัน รวากับทั้งสนามถูกกดปุ่มปิดเสียง พร้อมกันนั้นคือการกลั้นหายใจของผู้คนโดยรอบ โดยเฉพาะเหล่าสาวๆ ที่สายตาไม่อาจละไปจากภาพตรงหน้าได้เลย

รัตนะ สิ่งหสงครามพาร่างสูงใหญ่ เปลือยท่อนบน วิ่งเข้ามากลางสนามในสภาพชุ่มเหงื่อ ผิวสีแทนเปล่งประกายรับแสงเย็นปลายวัน กล้ามอกแน่นๆ กับซิกแพกชัดๆ เคลื่อนไหวไปตามจังหวะการวิ่ง

ทุกสายตาแทบจะลากับภาพนั้น เพราะเขาใส่เพียงกางเกงบอดตัวยาวเท่านั้น ไม่มีอะไรบดบังความเซ็กซี่เลยแม้แต่หยก

ยิ่งวิ่งเข้ามาใกล้...หัวใจสาว ๆ ก็เต้นแรงขึ้นเรื่อยๆ ไม่มีใครพูดอะไรออกมา แต่ในใจทุกคนต่างพร้อมใจกันตะโกนว่า...

“...ร้ดนะนำกินมากตอนนี...”

เขาทำตาซึ่งใส่คนเล่นกีตาร์โปร่ง แววดาตุตันแบบนั้นไม่ได้น่ากลัวเลยสักนิด สำหรับคนมอง ตรงกันข้าม มันกลับเร้าร้อนเสียจนใครหลายคนแทบจะลุกขึ้นตบมือเชียร์

และทันทีที่เขามาถึง

ฝ่ามือใหญ่ก็คว้าหมับเข้าที่ก้านกีตาร์ หยุดเสียงเพลงนั้นลงในพริบตา

ทั้งสนามชะงัก

ลูกบอลหยุดกลิ้ง

เสียงพุดคุ้ยหยุดลง

ทุกสายตาหันมาจับจ้องที่กัปตันทีมคนดังด้วยความตกตะลึง แต่ในหัวใจของสาว ๆ ที่มออยู่ กลับเต็มไปด้วยคลื่นร้อนวูบวาบ เหมือนเพิ่งได้เห็นฉากเด็ดจากซีรีส์เกาหลีผสมแอ็คชั่นที่ทั้งเท ทั้งแรง และ...น่ากินที่สุดในโลก!

นักเรียนชาย ม.ปลาย ผู้กำลังกดสายกีตาร์จีบปลายนิ้วอย่างตั้งใจ สะดุ้งเฮือกเมื่อเงาวบหนึ่งพาดผ่านเข้ามาในมุมสายตา

เขาหันหน้าขึ้นอย่างหงุดหงิด ตั้งใจจะโวยวายใส่คนที่มาขัดจังหวะ แต่ยังไม่ทันจะได้พุดอะไร เสียงในลำคอก็ติดค้าง เพราะเขากำลังเผชิญหน้ากับใครบางคนที่น่าจะไม่ใช่แค่ "คนธรรมดา"

สายตามกริบของร้ดนะ

พุ่งจ้อมาด้วยแรงกดดันรุนแรงจนแทบสะกดให้เขานิ่งค้าง

นักกีตาร์หนุ่มพยายามจะสบตาสู้ แต่ก็ทำไม่ได้ มันแรงเกินไป เขาจึงเบนสายตามองต่ำแทน...และนั่นคือจุดเริ่มต้นของความเจ็บขยี้ในหัวสมอง

ตรงหน้าเขา มีชายหนุ่มร่างสูงใหญ่ เปลือยท่อนบน ยืนอยู่ในระยะประชิดเหนือที่ไหลตามกล้ามเนื้อและหน้าท้องชัดเจนทุกมัด เส้นเอ็นและแผ่นอกแน่นจนเลื้อยก็คงไม่อาจช่วยยกกลับได้

เขารู้สึกเหมือนตัวเองกำลังเผชิญหน้ากับนายแบบกางเกงกีฬาในโฆษณาระดับโลก

นักเรียนชายผลอกลิ้นน้ำลายลงคอเฮือกใหญ่ แล้วเสียงในหัวก็พึมพำเบาๆ อย่างยอมรับอย่างหมดรูป

“...คนบ้าอะไร หุ่นดิชะมัด...”

ความคิดจะเอาเรื่องหายวับ เหลือแค่ความตะลึง...และสงสัยว่าไปทำบุญด้วยอะไร ถึงได้มีหุ่นแบบนี้บนโลกจริง

“ไม่ใช่ที่เล่นกีตาร์...นั่น ห้องซ้อมดนตรีอยู่นั่น!” รัตนะพูดเสียงดังฟังชัด พร้อมกับชี้นิ้วไปยังอีกฝั่งของสนามอย่างตั้งใจจะจัดระเบียบให้คนทั้งสนามเห็นภาพ ก่อนจะหันขวับไปแะเพื่อนเต็มปากเต็มคำ

“กอล์ฟ! มึงมาบอกพี่แกหน่อยดิ ว่าห้องซ้อมอยู่ตรงไหน! มึงก็อยู่ชมรมดนตรีสากลไม่ใช่หรอวะ!”

ศุภรักษ์ที่ยืนอยู่ไม่ไกล ชะงักแล้วหันมาทำหน้ามึน “เฮ้ย ไอ้เนี่ย...มึงพาลแล้วปะ คนเล่นกีตาร์ชี้ว่าจะเด็กชมรมทุกคนนะเว้ย!”

รัตนะไม่สน เขาตวัดเสียงสวนกลับอย่างแรง สายตาเลื้อยไปมองปลายนาแวบหนึ่งก่อนจะแน่นย้ำประโยค

“กูไม่ได้พาล! กูบอกมึงอยู่นี่—ให้มึงช่วยบอกพี่เขาหน่อย ว่าห้องซ้อมอยู่ตรงไหน จะได้ไปเล่นให้มันเป็นหลักเป็นแหล่ง ไม่ต้องมานั่งตีชู้ กวนคนอื่นเขา!!”

น้ำเสียงนั้นไม่ได้แค่หงุดหงิด แต่มันมีแววแววะใครบางคนแฝงอยู่ชัดเจน และศุภรักษ์เองก็ไม่ใช่ไม่รู้ เขายกมือขึ้นเหมือนจะยอมแพ้ ก่อนจะส่ายหัวพลางบ่นมึนงำ

“โว้ย...ไอ้เนี่ย แปลกไม่เลิก”

จากนั้นก็พึมพำกับตัวเองเบาๆ พलगหรือตาฟังเสียงกีตาร์ที่ยังค้างอยู่ในหัว

“แต่เอาจริง เพลงมันก็เพราะดีวะ... เอาไปซ้อมบ้างดีกว่า”

ปลายนาเบะปากทันทีที่ได้ยินบทสนทนาของรัตนะกับศุภรักษ์ เธอรู้ดี... รู้ตั้งแต่คำแรกที่รัตนะพูดแล้วว่าเขาจริงจัง “ตีว๊วกระทบคราด” ใส่เธอ สองคนนี้มีเรื่องให้ปะทะกันมาตั้งแต่วันแรกที่เปิดเรียนเมื่อปีที่แล้ว และดูเหมือนจะไม่มีทีท่าว่าจะหยุดง่ายๆ

ต้นเหตุมาจากเรื่องเล็กน้อยแต่กลายเป็นศึกยืดเยื้อเมื่อวานนี้เอง เธอเพิ่งแอบปลื้มลมห้อยจักรยานคันโปรดของเขา ไม่ถึงชั่วโมง รัตนะก็รู้ทัน จัดการเอารองเท้านักเรียนของเธอไปจุ่มโคลน แล้วเอาไปแขวนไว้ที่ต้นไม้หน้าโรงเรียน

ทั้งอ๊อบาย ทั้งเป๋อนโคลน แกมมีคนเห็นกันเป็นสิบ

ใครเฟลอ...คนนั้นโดนแน่!

ทั้งคู่ผลัดกันแสบ ผลัดกันกัด เหมือนมีสนามรบย่อมๆ ซ่อนอยู่ใต้รอยยิ้ม และเสียงกริรตบสนาม

ตอนนี้ ปลายนภา นั่งอยู่บนสแตนด์ และแม้เธอจะตั้งใจไม่สนใจ แต่เสียงรัตนะที่กำลังเถียงกับศุภรักษ์กลางสนาม เสียงดังฟังชัดไปทั่ว เธอรู้ทันทีว่าไม่ได้พูดกับศุภรักษ์อย่างเดียว แต่กำลังแหวะมาถึงเธอด้วย

“...จะได้เล่นให้เป็นหลักเป็นแหล่ง ไม่ต้องมานั่งตีชี กวนคนอื่นเขา!!”

ได้ยินแบบนั้น สาวแสบอย่างปลายนภา ก็ของขึ้นทันที แม้ในใจจะเฟลอเคลิ้มอยู่กับกลัมนั่นๆ และเหงื่อที่ไหลเป็นทางของเขาก็น่าเกลียดพอๆ

แต่พอตั้งสติได้ เธอก็สะบัดผมหันขวับ ไปหน้าจิกกัดพร้อมแล้ว

“จะเสียงดังทำไมกลางสนาม? ถ้าร้อนก็ไปถอดเสื้อที่ห้องน้ำ ไม่ใช่เดินโชว์อยู่แถวนี้ เหงื่อกระเด็นเปื้อนชาวบ้านเขาหมดแล้ว!”

เสียงของเธอดังพอจะให้สแตนด์ทั้งแถบหันมามอง มีเสียงหัวเราะกรูมกริมแทรกอยู่ประปราย ส่วนเจ้าตัวก็ทำเป็นยกไหล่ แล้วหันไปหยิบปอมปอมในมือต่อรากับไม่รู้สึกรู้สา

แต่ในใจ...สะใจสุดๆ ที่ได้แสบกลับไปหนึ่งดอก

“ทำไม!..ใครจะเล่นที่ไหนก็ได้ นี่สีฟ้า นู่น...เขตนายสีแสด ไม่มีสิทธิ์!”

“ว่าไงนะ คุณหัวหน้าปอมปอมเชียร์...” รัตนะคำรามต่ำออกไปพิน

“ได้ยินแล้วนี่ พี่เล่นต่อเถอะกำลังเพลินๆ”

ปลายนภายังไหลเบาๆ ใส่รัตนะอย่างไม่แยแส ก่อนจะหันกลับไปส่งยิ้มหวานให้รุ่นพี่ที่กำลังก๊วนจิบเบออยู่ แต่ในใจกลับกดบันทึกข้อมูลใหม่ลงในแผนล้างแค้นทันที **“รัตนะไม่ชอบเสียงกีตาร์”**

แววตาของเธอแพรวพราวขึ้นทันตา

ติเลย...รู้จุดอ่อนแล้ว

ครั้งหน้าถ้ามีโอกาส เธอจะเอากีตาร์ไปนั่งเล่นแก๊งข้างหูเขาให้หูชาเลย คอยดู แค่คิดก็สะใจจนหลุดยิ้มกว้างออกมาอย่างอารมณ์ดี

ทางฝั่งรตนะที่ยืนเปลือยท่อนบน พอได้ยินคำพูดของปลายนาเข้าไปเต็มๆ ก็ถึงกับกัดฟันแน่นแรงขนาดที่เห็นเส้นกรามขึ้นชัด หน้าเริ่มแดงก่ำ ทั้งเพราะอารมณ์...และความอับอาย

ฟุตบอลที่กำลังซ้อมกันดีๆ ต้องชะงัก ไม่ใช่เพราะทีมผิดแผน แต่เพราะกับตันของพวกเขา กำลังหัวร้อนจนหูอื้อ รตนะกวาดตามองสถานการณ์รอบข้าง เสียงหัวเราะของเด็กเชียร์หลายคนเริ่มดังขึ้น แม้จะอยากกระเบิดอารมณ์แค่ไหน แต่เขาก็ทำอะไรไม่ได้ในตอนนี้อย่างไร นอกจากส่งสายตาจัดไปให้ปลายนา พร้อมแยกเขี้ยวส่งฟันขาวครบทั้ง 32 ซี่ให้เธอแบบไม่ไว้หน้า

“ซี...จำแผลนี้ไว้ปลาย เดี่ยวเจอกันแน่”

เสียงต่ำเย็นลอดไรฟัน พร้อมรอยยิ้มที่ไม่ใช่รอยยิ้ม

แต่สาวเสบอย่างปลายนากลับทำเพียงยกคิ้วตอบ เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ทั้งที่ในใจ...จุดแต้มชัยให้ตัวเองไปอีกหนึ่งเรียบร้อยแล้ว

พุดจบรตนะก็ถอนมือออกจากคอกีตาร์ทันที เหนือที่พราวเต็มร่างกำยำยังขับให้กล้ามเนื้อๆ ดูเปล่งประกายภายใต้แสงเย็นปลายวัน เขาสูดลมหายใจเข้าลึก เรียกสติกลับคืน ก่อนจะกระเด้งเท้าวิ่งดิ่งไปยังม้านั่งสำรองอีกฝั่งของสนาม หยิบเสื้อซ้อมที่พาดไว้อย่างรวดเร็ว และทันทีที่สวมเสื้อเสร็จ เขาก็ไม่พูดอะไรสักคำ กระโดดขึ้นจักรยานคู่ใจ แล้วปั่นออกจากโรงเรียนไปอย่างรวดเร็ว

ทิ้งไว้เพียงอารมณ์ค้างของสาวๆ ทั้งสนาม

เสียงถอนหายใจดังแผ่วเหมือนคลื่นลมเบาๆ พัดพร้อมกันจากแสดนต์ทั้งห้า หลายคนยังทำหน้าที่เสียดยาย บางคนถึงกับยกมือถือขึ้นมาซ้ำเกินไป บางคนยืนค้างอยู่กับพัดลมมือถือในมือที่ไม่ได้กดใช้จริงสักที

“อ้าว...ยังไม่ได้แคปกลั่มเลยอะ!”

“ยังไม่ทันดูซิกแพกให้ชัดเลย เฮ้อออ”

“ทำไมรีบไปขนาดนั้นล่ะพ่อคุณ!”

บรรยากาศเต็มไปด้วยเสียงคร่ำครวญระคนหลงไหล รวากับเพิงดูซีรีส์ตอนจบที่พระเอกหายตัวไปแบบไม่มีฉาบบอกเหตุ

ปลายนาฬิกาเองยังยืนอยู่ที่เดิม ดวงตาจับจ้องแผ่นหลังกว้างของรัตนะที่กำลังปั่นจักรยานออกจากประตูโรงเรียน จังหวะหนึ่งแสงแดดพาดผ่านร่างเขา เหมือนฉากในมิวสิกวิดีโอ

แต่แทนที่จะพ้อเหมือนสาว ๆ คนอื่น เธอกลับหัวเราะในลำคอเบา ๆ ดวงตาเปล่งประกายเจ้าเล่ห์ ก่อนจะยิ้มเย้นมุปากอย่างพอใจเต็มอารมณ์

“รีบไปแบบนี้ แปลว่ากำลังเดือด... ยิ่งดีเลย”

เธอบ่นเบา ๆ กับตัวเอง พร้อมส่ายหัวเล็กน้อยอย่างสมเพชระคนขำ

เสียงหัวใจเธอยังดังแรงไม่ใช่เพราะเขาหล่อ หรือกลิ่นแนบขนาดนั้นหรอกนะ แต่เป็นเพราะความหงุดหงิดรำคาญที่ปะทุทุกครั้งที่เจอหน้า ยิ่งวันนี้... จู่ ๆ ก็โผล่มาใส่อารมณ์ใส่แบบไม่มีเหตุผล เล่นกีตาร์อยู่ดี ๆ ก็โดนขัดจังหวะ อะอะก็หาว่ารบกวนซ่อมบอด รวกับสนามนี้เป็นสมบัติส่วนตัว!

“บ้าชะมัด!”

เธอกัดฟันแน่น ฟันลมหายใจพืดพืด รู้สึกของขึ้นกว่าเดิมเมื่อคิดย้อนไปถึงตอนที่รัตนะเดินเข้ามาแบบเท่ ๆ พร้อมกลิ่นแนบ ๆ ที่ทำให้สาว ๆ กรีดกันระงม แล้วไง? พอเข้ามาก็ทำตัวเป็นเจ้าของสนาม ไล่ชาวบ้านชาวช่องเขาไปทั่ว

ปลายนาฬิกาหรีตามองไปยังพื้นที่สนามตรงที่เขาเพิงยืนอยู่

“แค่เสียงกีตาร์นิดเดียว ทำเป็นฟาดวงฟาดงา หวงสนามยิ่งกว่าหวงเมีย...”

เธอสะบัดหน้าหนี หันกลับไปหาหนุ่มรุ่มพีที่กำลังก้มหน้าก้มตาเก็บกีตาร์อย่างกลั้ว ๆ กลั้ว ๆ ก่อนจะเอ่ยขึ้นอย่างสดใสเกินจริง

“เล่นต่อเลยพี! หนูยังไม่ฟังจบนะคะ”

น้ำเสียงรื่นเริงกับรอยยิ้มหวานเจี๊ยบของเธอถูกสร้างขึ้นเพื่อตอกย้ำให้ใครบางคนที่เพิงหายไประู้ว่า... เธอไม่มีวันยอมถูกข่มง่าย ๆ

ในใจของปลายนา ฉายชัดถึงวันแรกที่เธอเจอรัตนะ ทำให้เธออยากถอนหายใจแรงๆ ตั้งแต่นั้นที่นั่นจนถึงทุกวันนี้

“แต่เอาเถอะ...ถ้าเขาไม่ชอบกีตาร์ จั๊นฉันจะเล่นมันให้ดังขึ้นทุกวันเลย คอยดู!”

เธอยิ้มหวานแต่ในใจว้าวับด้วยแผนการสุดแสบ จังหวะนั้นเองที่สายลมยามเย็นพัดผ่านเบาๆ กลิ่นเหงื่ออ่อนๆ จากสนามยังไม่จางหาย แต่มันไม่ได้ทำให้เธอรู้สึกอะไรอีกแล้ว...ในเมื่อเธอคือ “ปลายนา” คนที่ไม่เคยยอมแพ้ใครง่ายๆ โดยเฉพาะกับผู้ชายชื่อรัตนะ สิงห์สงคราม

ทางฝั่งของรัตนะ...ล้อจักรยานหมุนเร็วจนเสียงเฟืองดังแกรๆ ไล่ไปตามทางลาดยางหน้าโรงเรียน ใบหน้าคมสันยังตึงเครียด คิ้วเข้มขมวดแน่นริมฝีปากมึนสนิทแทบจะกลืนฟัน ก้อนอะไรบางอย่างแน่นอยู่ในอก คล้ายจะเป็นความโมโห...หรืออาจจะมากกว่านั้น

“แม่ง...ยับ/ลาย!”

เขาสบตเสียงต่ำกับตัวเอง เสียงยังเจืออารมณ์ไม่หาย เหงื่อที่ไหลตามขมับไม่ได้เกิดจากการซ้อมบอลเท่านั้น แต่เกิดจากร้อนระอุในอกที่แทบระเบิด นึกถึงหน้าหล่อนตอนที่ยกไหล่แบบไม่ใส่ใจแล้วบอกให้คนเล่นกีตาร์ “เล่นต่อเลยฟี้” ได้ เขาก็ยิ่งหงุดหงิด

...เหมือนตั้งใจจะยั่วโมโหชัดๆ

...เหมือนรู้ว่ากูไม่ชอบ แล้วก็ทำให้มากกว่าเดิม!

รัตนะกัดฟันแน่นจนสันกรามนูนชัด เส้นเลือดตรงขมับเต้นตุบๆ แต่ลึกๆ เขาก็รู้...

มันไม่ได้เกี่ยวกับกีตาร์

ไม่ได้เกี่ยวกับเพลง

และไม่ได้เกี่ยวกับการซ้อมบอลเลยด้วยซ้ำ

“หงุดหงิดเหี้ยๆ...แต่กูก็ไม่วู้จะหงุดหงิดเพราะอะไรงันแนวะ” เขาพึมพำในลำคอ สีน้ําหงุดหงิดไม่คลาย

ภาพเปลี่ยนภาพที่หัวเราะ ยิ้มเยาะ หรือทำหน้ากวนประสาทวนเวียนอยู่ในหัวตลอดทางที่ปั่นจักรยาน พอเขานึกจะเบือนหน้าได้ความคิดก็เหมือนมีเสียงหลอนลอยตามลมมาเย้ยหยันให้เขาอยากปั่นรถกลับไปซ้ำอีกสักรอบ

“เอาอีกแล้วะรัตนะ... มึงกำลังคิดถึงหน้ายัยนั้นอยู่อีกแล้ว”

เขาสายหัวแรงๆ เหมือนจะปิดภาพหลอนออกไปจากหัว ไม่เข้าใจตัวเองเหมือนกันว่าทำไมถึงต้องไปขึ้นกับผู้หญิงคนนี้นักหนา ทั้งๆ ที่คนอื่นไม่เคยทำให้เขาหัวเสียขนาดนี้

แต่...ก็มีแค่เธอคนเดียว

ที่กล้าขัดเขา...กล้าตอกกลับ

ที่กล้ามองตาเขาแบบไม่มีหวั่น

ที่กล้าทำให้เขารู้สึก "ควบคุมไม่ได้"

จักรยานไหลผ่านถนนได้เงาไม้ รัตนะถอนหายใจยาว เหลือบมองท้องฟ้าที่เริ่มเปลี่ยนเป็นสีม่วงอมชมพูของเย็นย่ำ

“เอาเถอะ...ปลาย” เขาคำรามต่ำในคอ “จำไว้ก็แล้วกันนะ ว่าเริ่มก่อน... แล้วอย่าหาว่าไม่เตือน”

มือหนากระชับแฮนด์จักรยานแน่นขึ้น แวดตาคมฉายชัดว่า...เกมนี้ยังไม่จบ และเขาไม่ใช่คนที่ยอมให้ใครมาหัวเราะใส่ได้ง่ายๆ

หนึ่งปีก่อน – ณ หอประชุมใหญ่ ชั้น 2 อาคารหอสมุดโรงเรียน
แสงแดดยามเช้าส่องลอดกระจกสูงของหอประชุมใหญ่ ชโลมลงบนกลุ่มนักเรียนชายหญิงกว่า 500 ชีวิตที่นั่งเรียงแถวกันเป็นระเบียบตามห้องเรียน ม.1 และ ม.4 บรรยายภาคละคลั่งด้วยกลิ่นเหงื่ออ่อน ๆ และกลิ่นกระดาษใหม่เอี่ยมจากแฟ้มเอกสารบนตักเด็กใหม่หลายคน

บนเวทีหน้าเวที คณะครูนั่งเรียงแถวในเครื่องแบบสีขาวสะอาดตา ใบหน้าระบายด้วยรอยยิ้มอ่อนโยน แต่ก็มีความสง่างามที่ทำให้เด็กหลายคนเกร็งตัวตรงอย่างไม่รู้ตัว เหลือเพียงรอผู้อำนวยการก้าวขึ้นมากล่าวเปิดงานปฐมนิเทศอย่างเป็นทางการ

เสียงพูดคุยหยอกล้อของเหล่านักเรียนเก๋าดังเป็นระลอก ๆ บางคนดีใจแทบกระโดดเมื่อพบว่าเพื่อนเก่าสมัย ม.ต้น ได้อยู่ห้องเดียวกันอีกครั้ง ขณะที่บางคนโดยเฉพาะนักเรียนหน้าใหม่ ได้แต่นั่งมองซ้ายขวาอย่างเกร็งๆ หรือเหม่อมองพื้นอย่างเบื่อหน่ายกับพิธีการที่ดูแสนจะเป็นทางการเกินไป

ทันใดนั้น...

ประตูหอประชุมถูกผลักเปิดออกเบาๆ เสียงพูดคุยพลันเงียบลงราวกับมีใครกดปุ่มหยุดเวลา ทั้งห้องหันไปตามเสียงโดยไม่ได้นัดหมาย

นักเรียนหญิงคนหนึ่งยืนตระหง่านอยู่ที่ทางเข้าในชุดนักเรียนใหม่เอี่ยม ร่ามสูงเพรียวปรากฏอยู่ใต้เงาแสงอาทิตย์ที่สาดผ่านจากเบื้องหลังราวกับมีออราเปล่งประกายออกจากตัว เธอก้าวเข้ามาอย่างมั่นใจ ดวงตากลมโตเป็นประกายระยิบระยับ กวาดมองหาที่นั่งของตนเองท่ามกลางสายตาทั้งห้องที่จับจ้องมาอย่างไม่วางตา

ผิวพรรณขาวผ่องอมชมพูโดดเด่นในแสงธรรมชาติ หน้าตาจิ้มลิ้มราวกับหลุดออกมาจากหนังสือการ์ตูน ริมฝีปากเล็กสีชมพูเรื่อที่ไม่ต้องแต่งเติมก็ยิ่งสดใส ราวกลีบดอกไม้แรกแย้ม

ก้าวเดินของเธอช่างธรรมดา...แต่น่าเหลียวมองอย่างประหลาด ทุกฝีก้าวแผ่วรัศมีของความมั่นใจและความอ่อนหวานในเวลาเดียวกัน ทั้งหอประชุมเงียบกริบจนกระทั่งเธอหยุดลงนั่งที่แถวห้อง ม.4/1 สีฟ้า

เสียงฮือฮากีระเปิดขึ้นราวกับคนในห้องเพิ่งรู้ว่ากำลังกลั่นหายใจอยู่

“สวยเหมือนนางฟ้าเลยอะ”

“ใครอะ คนใหม่ใช่ไหม”

“โรงเรียนเรามีดาวดวงใหม่อีกแล้วหรือ?”

เจ้าของตำแหน่งสาวฮอตที่เพิ่งเข้ามาใหม่ ยังรู้สึกได้ถึงคลื่นความสนใจที่ไหลทะลักไปยังนักเรียนหญิงปรีดาคนนั้น แต่ก่อนที่เธอจะได้คิดอะไรต่อ...

ไหลบ้างถูกสะกิดเบา ๆ จากด้านหลัง

เธอหันกลับไป เห็นหญิงสาวอีกคน ผมหงกบ๊อบหน้าม้าประบ่า ใส่แว่นกลมกรอบบางที่กำลังนิยมในหมู่วัยรุ่น รอยยิ้มตื่นเต้นเจือความดีใจฉายชัดอยู่บนใบหน้า

“ปลายจำเราได้มั๊ย? ฟางไง...จากนครสวรรค์ฯ”

คิวเรียวของปลายนภามวลเล็กน้อย เธอมองหน้าอีกฝ่ายอย่างพิจารณา ก่อนจะเลื้อยไปที่ชื่อบนหน้าอกเสื้อ – “ฐิตินันท์ แป้นอุบล” ความทรงจำจากสมัย ม.ต้น ค่อย ๆ ไหลกลับเข้ามาในหัว

“อ้อ...จำได้แล้ว! เปลี่ยนลูกไปเยอะเลยอะ ใส่แว่นโตขนาดนี้ เกือบจำไม่ได้แน่ะ!”

ปลายนภาก็กว้างขึ้นอย่างดีใจ เธอไม่คิดว่าจะมีเพื่อนเก่าได้เข้ามาเรียนที่เดียวกัน แถมยังได้อยู่ห้องเดียวกันอีก ความประหม่าที่แอบเก็บไว้ในใจเบาบางลงทันตา

“พอดีมาโรงเรียนใหม่ ก็อยากลองลูกใหม่บ้างนะ” ฟางหัวเราะคิกคัก “ไว้ผมทรงเดิมก็เบื่อแล้ว ลองเปลี่ยนใหม่นั้ ๆ หน่อย...แบบว่าเริ่มต้นใหม่ไง!”

แต่สายตาหลังกรอบแว่นกลับไม่อยู่นิ่ง เธอมองสำรวจปลายนภาอย่างประหลาดใจ — ผิวเนียนขาวแขนเรียวยาว หน้าใสจนไม่ต้องแต่ง ร่างกายเริ่มมีเค้าความเป็นสาวชัดเจนจนยากจะละสายตา

“ปลายอะ...สวยกว่าเดิมเยอะเลยนะ!”

“เหอะ? ก็ไม่ได้ทำอะไรเลยนะ สงสัยเต็นบ่อยมั้ง เหงื่อออกเยอะ ผิวมันเลยดีเอง”

เสียงหัวเราะของสองสาวดังเบา ๆ อย่างเป็นธรรมชาติ...แต่ความสงบไม่ได้อยู่นาน

จู่ ๆ คลื่นความเจ็บก็ปกคลุมหอบประชุมอีกครั้ง...

ประตูบานเดิมถูกผลักเปิดออก...และร่างของนักเรียนหญิงอีกคนก็ก้าวเข้ามา

เธอสวย...ในแบบที่ไม่ใช่ความสวยธรรมดา

ใบหน้าหวานฉ่ำ รอยยิ้มบางๆ และดวงตาที่ละมุนละไมยามมองหาแถวของตัวเอง ช่วงขณะหนึ่ง

ทุกคนในห้องแทบลืมหายใจ

เธอเริ่มนับเลขห้องอย่างไม่รีบร้อน เรือนิวยื่นออกมาชี้แถวตัวเอง แล้วค่อยๆ ก้าวเดินอย่างช้าๆ...แต่ท่วงท่าเต็มไปด้วยความอ่อนโยนราวกับกวางน้อยกลางทุ่งหญ้า

“แก...ดูสิ” พางกระซิบตื่นเต้น “ไม่นึกว่าจะมีคนสวยเท่าปลายได้อีกอะ โรงเรียนใหม่นี้ไม่ธรรมดาจริง ๆ”

คำพูดนั้นอาจฟังดูเป็นกลาง แต่มันแทงลึกเข้าหัวใจของปลายนาอย่างไม่รู้ตัว หญิงสาวที่เคยชินกับการเป็นที่หนึ่งในสายตาคนอื่น สัมผัสได้ทันทีว่า...คนตรงหน้านั้น “เทียบชั้น” กับเธอได้จริง ๆ

“จะว่าไป...หน้าอกก็ใหญ่กว่าอีก...”

เสียงซุบซิบดังเบา ๆ แต่อยู่ไม่ไกลนัก

ปลายนาเงยไป ออกบางร้อนวูบขึ้นอย่างไม่เคยเป็น ความไม่พอใจแทรกตัวในอารมณ์อย่างเงิบเงิบ เธอไม่เคยมีคู่แข่งเปรียบเทียบ...ไม่เคยต้องต่อสู้อะไรที่ไม่แน่ว่าแบบนี้มาก่อน

นักเรียนหญิงคนนั้นนั่งลงที่ห้อง 4/4 สีชมพู เสียงพูดคุยกลับมาอีกกระลอก รอบนี้แรงกว่าเดิม หลายคนเริ่มจับคู่เปรียบเทียบทั้งสองสาว เสียงที่ชมเธอเมื่อครูเริ่มเบาลง กลายเป็นเสียงชื่นชมอีกคนมากกว่า

แต่ในขณะที่ปลายนานั่งนิ่งเก็บอารมณ์...

นักเรียนหญิงที่เพิ่งเข้ามา ‘ตรีรัตนพร พรหมมณี’ กลับไม่ได้รู้สึกอะไรเลย เธอเพียงแค่เข้ามาสายโดยไม่ตั้งใจ ไม่อยากเป็นจุดเด่น ไม่ได้สนใจสายตาใคร

หลังจากเสียงฮือฮาเริ่มซา ความคิดของปลายนาภก็พลันวูบเข้าสู่ห้วงลึกของจิตใจ... ความรู้สึกบางอย่างเริ่มก่อตัวขึ้นอย่างช้า ๆ คล้ายคว้นบางที่ค่อย ๆ ปกคลุมหัวใจของเธอโดยไม่ทันรู้ตัว

“นี่เรากำลังจินตนาการหรือ?”

คำถามแวบขึ้นในหัวอย่างไม่ตั้งใจ และเธอก็แทบจะปฏิเสธมันในทันที แต่ลึกลงไป เธอรู้ดี... รู้ว่าเธอไม่ได้รู้สึก “เฉย ๆ” กับการมาของนักเรียนหญิงคนนั้น

หญิงสาวรูปงามจากห้อง 4/4 ที่ก้าวเข้ามาอย่างสง่างาม ยิ้มละไม ดูเหมือนไม่ได้พยายามอะไรเลยแต่กลับจับตาได้ทั้งหอประชุม ทั้ง ๆ ที่ปลายนาภใช้เวลานับปี อาจทั้งชีวิต ในการขัดเกลาดตัวเองให้เป็นแบบที่คนรอบข้างต้องหันมามอง

“ฉันก็ไม่ได้ด้อยไปกว่าหล่อนนี่...”

เธอกระซิบกับตัวเองอย่างดีใจ แต่ความแน่นหนึบในอกกลับไม่ยอมคลายลงง่าย ๆ ไม่ใช่เพียงเพราะบุคลิกของอีกฝ่ายที่เทียบเคียงตนได้หรอก แต่เพราะทุกสายตา ทุกเสียงซุบซิบ เสียงหัวเราะของฟางที่แทรกคำพูดประโยคนั้น... มันทำให้เธอรู้สึก “แพ้” โดยที่ไม่ทันตั้งตัว

“มันแค่บังเอิญ... หล่อนแค่โชคดีที่เดินเข้ามาช้า คนเลยมอง”

“ไม่หรอก... หล่อนสวยจริง ๆ... สวยแบบที่ฉันยังไม่เคยเห็นมาก่อน...”

ความคิดดีกันวุ่นวายไปหมด ความมั่นใจที่เคยเปล่งประกายเริ่มสั่นคลอนในใจอย่างเงียบงัน ถึงแม้ใบหน้าจะยังคงยิ้มปกติ สนทนากับฟางต่อไปอย่างไม่มีอะไรเกิดขึ้น... แต่ในใจลึก ๆ มีบางอย่างเปลี่ยนไป

ความสงสัยในตัวเอง ความรู้สึกที่ไม่เคยมีมาก่อน ความกลัวว่าตนจะไม่เป็นที่หนึ่งอีกต่อไป

และที่น่ากลัวที่สุดคือ... เธอไม่รู้จะทำอย่างไรกับความรู้สึกนั้นดี

“หรือว่านี่จะเป็นบททดสอบใหม่ของฉัน...”

“ถ้าจะมีใครเทียบฉันได้... ฉันก็จะไม่ยอมเป็นรอง”

ปลายนภาเงยหน้าขึ้นเล็กน้อย ดวงตาคู่งามปรากฏแว่นแฉ่งที่ซ่อนอยู่
หลังแวตาดวงนเมื่อครู่ เธอไม่ได้ยอมแพ้หรอก แต่สิ่งที่แตกต่างไปคือ ครั้งนี้เธอเริ่ม
แข่งขันจากในใจ... ไม่ใช่แค่ภายนอกอีกต่อไป

การแข่งขันเจียบ ๆ เริ่มขึ้นแล้ว

แม้เจ้าตัวจะยังไม่ยอมรับออกมาเต็มปากก็ตาม.

หลังเลิกเรียน หน้าเว็บไซต์กระตุ้ยอดนิยมของโรงเรียนแทบลุกเป็นไฟ ชื่อของ ตริ
รตนา และ ปลายนภา ถูกพูดถึงไม่หยุด ร้อนแรงไม่ต่างจากแสงแดดยามบ่ายที่ยังคง
แผดเผาอยู่ปลายสนามกีฬา

ทีมงานเว็บเพจโรงเรียน หรือในอีกชื่อที่นักเรียนลับหลังเรียกกันว่า “นักปั่น
กระแสมือโปร” ทำงานอย่างเข้มข้น รวบรวมเวลานี้นาน พวกเขาไม่ลังเลแม้แต่
น้อยที่จะจัดอันดับความนิยมของดาวและเดือนคนใหม่ทันทีหลังการปฐมนิเทศในเช้า
เดียว

จะขออนุญาตเจ้าตัวก่อนนะหรือ?

เรื่องแบบนั้นไม่เคยอยู่ในแผนงาน เพราะถ้าเป็นคือยอดวิวและกระแสไวรัล
“สิทธิส่วนบุคคล” ก็แค่คำในบทเรียนหน้าหนึ่งที่ใครก็พร้อมละเลย

ตริรตนา ผู้ครองอันดับหนึ่ง เป็นศิษย์เก่าที่ดูเหมือนอยู่คนละโลกกับความ
วุ่นวายรอบตัว เธอสงบ เจียบ เยือกเย็น ทุกท่วงท่าการเคลื่อนไหวอ่อนช้อยมีเสน่ห์
แต่แฝงไว้ด้วยความมั่นคง และศักดิ์ศรีเหมือนสายหมอกในยามเช้าจับต้องไม่ได้ แต่
งดงามจนยากจะสาวยตา

แต่หากใครเคยได้อยู่ใกล้ ย่อมรู้ว่า “ความเจียบของตริรตนา...คงยิ่งกว่า
คำพูดนับพันคำ” เธอจึงไม่รู้สึกระแวกกับกระแสพวกนี้สัก หรืออาจแค่ไม่แสดงออกให้
ใครเห็น

แต่ปลายนา...หญิงสาวผู้มาใหม่จากสายวิทย์ห้อง 4/1 ผู้มีความ
ทะเยอทะยานลูกโซน เธอไม่เพียง "ยอมรับ" การถูกจัดอันดับเท่านั้น แต่ลึก ๆ แล้ว
เธอก็อยากสู้เช่นกันว่า "เธออยู่ตรงไหน" ในสายตาของทุกคน

เมื่อเวลาล่วงเข้าสู่เย็น กระแสโหวตก็เริ่มนิ่ง ผลลัพธ์ชัดเจนไม่ต้องรอที่ยัง
คืน

ปลายนา: อันดับสอง

ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าอันดับหนึ่งคือใคร...

และเธอก็ไม่จำเป็นต้องอ่านคอมเมนต์ทุกบรรทัดให้จบเพื่อเข้าใจเหตุผลนั้น

วันนี้ยังเป็นวันแรกที่โรงเรียนเปิดรับสมัครนักกีฬาปอมปอมเชียร์

ร่างระหงของเธอเดินก้มหน้าอ่านคอมเมนต์ได้กระตือรือร้นไปตามทางเดินริมสนาม
หัวใจเต้นแรง ไม่แน่ใจว่าเพราะความตื่นเต้น หรือเพราะหวังเล็ก ๆ ว่าคนจะพูดถึง
เธอมากกว่านี้

ทันใดนั้น

วัตถุกลม ๆ สีขาวพุ่งมาด้วยความเร็ว กระแทกเข้ากับมือถือในมือของเธอ
อย่างแม่นยำ!

เสียง "พลัก!" ดังขึ้นเบา ๆ ตามด้วยแรงสะท้อนที่ทำให้โทรศัพท์สุดรัก
กระเด็นไปไกลหลายเมตร

เธอนิ่งงันไปชั่วขณะ

ใจเต้นตึกตัก

สิ่งที่ตรงนั้นเป็นสนามหญ้า ไม่ใช่พื้นซีเมนต์

แต่พอเธอเดินเข้าไปเก็บมือถือ พลิกกลับด้านดู...ปิ่นยาวขวางเกือบเต็ม
หน้าจอ รอยขูดยาวเหมือนรอยมีดกรีดกลางหัวใจ ริมฝีปากสยดเสียวแน่น ขณะที่
ดวงตาเริ่มวาวด้วยความโกรธ

"เธอส่งลูกบอลให้หน่อย" เสียงหัวเราะดังมา ขณะร่างสูงวิ่งเหยาะเข้ามาใกล้

ปลายนภาหันขวับ ตวัดสายตามกริบใส่ชายหนุ่มทันที ริมฝีปากแน่น
ก่อนระเบิดเสียงแหลมออกมา

“ตาบอดรีไร? ตะโดนมือถือฉันไม่พอ ยังจะกล้ามาขอให้เก็บบอลให้อีก?
ไม่คิดจะขอโทษเลยสินะ นิสัยแบบนี้...แย่สุดๆ!”

ชายหนุ่มเบรกเท้าก็กกลางสนาม ก่อนพึมพำกับตัวเองเบาๆ

“อะไรวะ...ก็แค่บอลลูกเดียว จะเหวี่ยงอะไรนักหนา” เขาถอนหายใจแรง
ส่ายหน้าอย่างไม่เข้าใจ

“เอาน่า...จะโมโหทำไม แค่ตะบอลกลับมาจิบ”

“ไม่ใช่แค่ตะบอล!” ปลายนภาเสียงสูง ตาเริ่มแดงเพราะอารมณ์พุ่งปรืด
“มือถือฉันมีรอย! เธอรู้มั๊ยว่าเครื่องนี้ฉันรักแค่ไหน!”

ชายหนุ่มย่นคิ้ว มองเธอด้วยสีหน้างุนงง

“ก็ปกติคนเขาใส่มือถือไว้ในกระเป๋าไม่ใช่หรอ? เล่นมือถือแบบนี้เอง
ไม่ใช่รีไร?”

ปลายนภาแค้นหัวเราะ เย้ยหยัน

“นายกำลังโทษฉันนั่นหรอ? ตะบอลพลาดเองยังจะโยนความผิดให้คนอื่น
นี่มันตรรกะอะไกัน?”

“ก็แค่ถาม...” เขาว่าเสียงเรียบ แต่เริ่มหงุดหงิดขึ้นทีละน้อย

“จะให้ตะกลับหรอ? ได้!” หญิงสาวพุ่งตัวไปที่ลูกบอล กระแทกเท้าเต็ม
แรงส่งลูกหนังลอยข้ามรั้วออกไป

ดับ! เสียงลูกบอลกระทบพื้นถนนดังสนั่น ก่อนจะถูกล้อรถลิบลับขยี้จน
แหลกเหลว

รัตนะเบิกตากว้าง หัวใจวิ่งไปที่ตาตุ่ม

“เฮ้ย! นั่นลูกบอลของทิม!”

ปลายนภายืนเซิดหน้า ไม่พูดไม่จา ยืนมองเขาแบบ ‘จะทำไม’

“เธอ...ทำแบบนี้ทำไม?” รัตนะเดินเข้ามา น้ำเสียงเริ่มจริงจัง

“จะถามซื้อฉันหรือ?” เธอยิ้มเย็น “บอกชื่อตัวเองมาก่อนสิ ถึงจะมีสิทธิถามซื้อคนอื่น หรือว่าไม่มีใครสอน?”

ชายหนุ่มกัดฟันแน่น แต่ก็ยอมตอบ

“รัตนะ ม.4/11”

“ปลายนา...ม.4/1” เธอยักไหล่ได้แล้วหรีตา “เด็กสายศิลป์...มีน่าละเถื่อน”

“อย่ามาเหมารวม!” เขาเสียงเข้ม “แล้วเด็กสายวิทย์อย่างเรานี่เถื่อนมากრი๊ง? นี่แค่ขอให้เตะบอลกลับ ยังต้องแลกด้วยลูกแตกอีกหรือ?”

“ลูกบอลแตกยังไม่เจ็บเท่ามือถือเป็นรอยหรือ!” เธอเถียงเสียงแข็ง พร้อมยื่นเครื่องในมือให้ดู

“เธอพูดจริงหรือเนี่ย...มือถือโดนบอลจนเป็นรอย?”

“ใช่! ตาไม่ถึงหรือ?”

“แล้วใครเขาเดินจ้องหน้าจอนี้ดูทางกันล่ะ?” รัตนะขมวดคิ้ว “แบบนี้โดนชนก็โทษคนอื่นอีกมั้ง?”

ปลายนาถอนหายใจพริต ยิ้มเย็นใส่แบบประชด

“นี่ไม่ใช่ชนธรรมดา แต่เป็นลูกบอลพุ่งใส่มือถือฉัน แล้วดูสิ รอยเพียบ! นายนั่นแหละต้องรับผิดชอบ!”

ชายหนุ่มส่ายหน้า หัวเราะหึๆ

“ติดมือถือจนโดนลูกบอลยังไม่รู้ตัว...พวกนี้สมควรแล้ว”

“ไอ้บ้า!”

เธอกำลังจะพุ่งเข้าซาร์จอีกรอบ ถ้าไม่คิดว่าเพื่อนสาวแว่นกรอบโตรีบคว่ำแขนไว้

“ปลายพอกะ! อายคนอื่นเขา” ฟางยิ้มสุภาพให้รัตนะอย่างรักษาน้ำใจ

“เราฟางนะ ขอโทษแทนเพื่อนเราด้วยเรื่องลูกบอล”

“บอกเพื่อนเธอด้วย ว่าคราวหน้าจะทำอะไรก็คิดก่อน” รัตนะตอบเสียงแข็ง แต่ไม่สบตาฟาง

“ปลาย! หยุดดราม่าเถอะ คนมองกันทั้งสนามแล้ว!” ฟางกระซิบข้างหูเพื่อน
ปลายนภาหยุดชะงัก หันมองรอบตัว เห็นสายตานับร้อยจับจ้องมาไม่
วางตา หน้าเริ่มร้อนวูบด้วยความอาย

‘บ้าจริง! เพิ่งได้ขึ้นเป็นดาวไม่กี่ชั่วโมง จะเสียภาพเอาตรงนี้หรอเนี่ย’

เธอสูดลมหายใจแรงก่อนจะสละบदन้าเดินจากไปอย่างสง่างาม มุ่งตรงไป
ยังสแตนด์สีของตัวเอง ที่รัตนะยืนมองตามด้วยแววตานิ่งงัน...

ภายในใจเริ่มก่อตัวคำว่า “ศึก” ขึ้นมาเงียบๆ

ปลายนภาผู้ดี...ตั้งแต่ย้ายมาโรงเรียนแห่งนี้ เธอไม่ใช่ “หนึ่งเดียว” อีกต่อไป
ไม่ใช่ดาวที่เปล่งแสงที่สุด ไม่ใช่คนที่ใครๆ หันมองก่อนเหมือนเคย ทุกอย่างที่เคยเป็น
ของเธอ...กำลังถูก “รัตนะ” กับ “ตรีรัตนา” แย่งชิงไปอย่างหน้าตาเฉย

ทั้งดาว ทั้งเดือนโรงเรียน ยึดที่คนทั้งสนามกรี๊ด เธอยืนอยู่ตรงนั้น...แต่
กลายเป็นแค่เงา

มีเพียงเรื่องเดียวที่ปลายนภายังรักษาดันดับหนึ่งไว้ได้ คือ ผลการเรียน แต่
คนที่เคยชนะในทุกสนาม...จะไม่รู้สึกอิจฉาเลยงั้นหรอ?

“ไม่มีทาง!” เธอสบถในใจ แววดาเคียดแค้นไม่ยอมแพ้ โดยเฉพาะกับ
รัตนะ สิงหลสงคราม คนที่ฝังแผลไว้ให้ตั้งแต่วันแรกที่เจอหน้า...

หลังเหตุการณ์บอลลกระแทกมือถือในวันแรก ปลายนากับรัตนะกลายเป็น
ศัตรูคู่กัดประจำโรงเรียน แทบจะไม่มีวันไหนที่พวกเขาไม่ “หาเรื่อง” กัน

ทุกเย็นที่สนามซ้อม ลูกบอลเจ้ากรรมก็มักพุ่งมาทางสแตนด์สีฟ้า ที่ที่เธอนั่ง
อยู่เป็นประจำ เธอไม่เคยส่งกลับ บางครั้งก็เดินผ่านเฉยๆ บางครั้ง...เตะบอลกลับไป
แรงกว่าที่มันมา ปล่อยให้เขาวิ่งไปเก็บเอาเอง

รัตนะเองก็ไม่ใช่คนที่ยอมใครง่ายๆ พอเจอคนกวตั้นระดับปลายนภา เขา
ก็มีอาวุธตอบโต้พร้อม “ที่ปรึกษา” ขึ้นยอดในการแก๊งผู้หญิงแบบไม่ให้ดูแรง
เกินไป...แต่เจ็บใจแน่นอน

รองเท้าเธอเคยหายตอนเข้าห้องสมุด สุดท้ายไปโผล่หลังม่านเวทีโรงอาหาร กระเป๋าถูกแอบเอาไปแขวนบนต้นไม้สูง คนตัวเล็กอย่างเธอต้องเรียกวารโรงมาช่วย แต่ปลายนาไม่เคยยอมใครอยู่แล้ว เธอแอบถอดปุ่มรองเท้าสตั๊ดของเขาไปเก็บไว้ เคยเอาเบาะจักรยานเขาไปฝากไว้ที่ป้อมยาม บอกกับรปภ.ว่า "เก็บได้ค่ะ ไม่รู้ของใคร"

สงครามเล็กๆ ของทั้งคู่ดำเนินไปอย่างเงียบเชียบ...แต่ดูเดือด เพื่อนรอบข้างเริ่มชิน เห็นสองคนนี้กัดกันก็แค่ส่ายหน้า ไม่มีใครถือเป็นเรื่องใหญ่ เพราะมันไม่เคยเกินเลย

...จนกระทั่ง ขึ้นชั้น ม.5 เทอม 2 หนึ่งปีเศษที่ทั้งคู่ปะทะกันไม่หยุด และแล้วเหตุการณ์ก็พลิกผัน...

เย็นวันหนึ่งระหว่างซ้อมบอล ลูก Mikasa เบอร์ 5 เจ้าประจำ พุ่งแหลบแรง ผิดปกติ ใครๆ ก็รู้ว่ารัตนะเตะบอลแม่นแค่ไหน

แต่คราวนี้...ลูกบอลนั้นพุ่งเข้าเต็มแรง ใส่หัวปลายนา ที่ซ้อมปอมปอม เขียวอยู่ข้างสนามพอดี

เสียง "ตุ๊บ!" ดังสนั่น

ทุกคนหยุดเคลื่อนไหวในวินาทีนั้น

ปลายนาล้มลงหมดสติ รัตนะหน้าถอดสีทันที ไม่มีเวลาคิดอะไร เขาวิ่งพรวดเข้ามา อุ้มเธอขึ้นแนบอกแล้วพุ่งตรงไปที่ห้องพยาบาล เหนือซุ้มทั้งตัว ใบหน้าเคร่งเครียด...และแน่นอน เลือดเขาถูกถอดโยนทิ้งไว้ข้างสนามตั้งแต่ซ้อม

ตอนนี้...หน้าอาคารพยาบาลคนล้น ทั้งเพื่อน ทั้งโค้ช ทั้งกองเชียร์ ทั้งแฟนคลับต่างมุงกันแน่น

แต่สิ่งที่ทำให้สถานการณ์เกือบระเบิด คือ...ภาพจาก Story, Twitter, IG และ Facebook ถูกแชร์ออกไปในไม่กี่นาที

ภาพที่ รัตนะท่อนบนเปลือยเปียกเหงื่อกำลังอุ้มปลายนภาแนบอก
วีนฝ่าฝืนเข้าไปยังห้องพยาบาล

รูปนั้นกลายเป็นไวรัลทันที!

เสียงซุบซิบดังเจี๊ยงแซ่ ข้อความคอมเมนต์ผุดเป็นดอกเห็ด แฟนคลับเริ่มถาม
หาความชัดเจน ครูฝ่ายปกครองเริ่มมีสายเรียกเข้าไม่หยุด

ส่วนในห้องพยาบาล... โค้ชฟุตบอล, พยาบาลสาว, ศุภรักษ์, จูตินันท์ — ทุก
คนเคร่งเครียด ไม่ใช่แค่อาการของปลายนภาเท่านั้นที่ต้องหาทางรับมือ แต่พวกเขา
ต้องจัดการกับ "พายุไซเบอร์" ที่กำลังถาโถมเข้ามา...